

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 10. martā *

Zveja – Jūras bioloģisko resursu saglabāšana – Regula (ES) 2018/120 – Pasākumi attiecībā uz jūrasasara (labraka) (*Dicentrarchus labrax*) zveju – Apvienības celta prasība atcelt tiesību aktu – LESD 263. pants – Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem – Apvienības biedru tiešs skārums – Pieņemamība – Savienības kompetence reglamentēt atpūtas zveju – Tiesiskā drošība – Tiesiskās palāzības aizsardzība – Vienlīdzīga attieksme – Nediskriminācijas princips – Samērīgums – Piesardzības princips – Biedrošanās un darījumdarbības brīvības

Lietā T-251/18

International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA), Barselona (Spānija), ko pārstāv *T. Gui Mori* un *R. Agut Jubert*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *F. Naert* un *P. Plaza García*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Morales Puerta*, *F. Moro* un *A. Stobiecka-Kuik*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts daļēji atcelt Padomes Regulu (ES) 2018/120 (2018. gada 23. janvāris), ar ko 2018. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kuras piemērojamas Savienības ūdeņos un – attiecībā uz Savienības zvejas kuģiem – konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi, un groza Regulu (ES) 2017/127 (OV 2018, L 27, 1. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: V. Valančus [*V. Valančius*], kas pilda priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši P. Niuls [*P. Nihoul*] (referents) un J. Svenningsens [*J. Svenningsen*],

sekretārs: H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 16. oktobra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja, *International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA)*, ir saskaņā ar Spānijas tiesībām dibināta bezpeļņas apvienība, kurā ir apvienojušās aptuveni trīsdesmit organizācijas no dažādām Eiropas Savienības dalībvalstīm. Šīs organizācijas ietver, pirmkārt, sporta federācijas, apvienības un klubus, kas darbojas zemūdens aktivitāšu un jūras atpūtas zvejas jomā, un, otrkārt, uzņēmumus, kuri ražo vai tirgo zemūdens zvejas aprīkojumu.
- 2 Prasītājas uzdevums ir aizstāvēt savu biedru intereses attiecībā uz nodarbošanos ar zemūdens aktivitātēm jūras vidē. Tās mērķis ir arī, izmantojot tās biedru zināšanas un pieredzi, ietekmēt valstu un starptautiskos tiesiskos regulējumus attiecībā uz jūras vides ilgtspējīgu izmantošanu. Tā turklāt ir Starptautiskās Jūras pētniecības padomes (*ICES*) ietvaros izveidotās darba grupas atpūtas zvejas novērtēšanai pastāvīgā locekle. Šī būtībā zinātniskā un tehniskā darba grupa veic novērtējumus attiecībā uz zivju sugām, sugu grupām un zvejniecībām. Tā sniedz atzinumus, kas ir balstīti galvenokārt uz bioloģiskiem kritērijiem, un formulē ieteikumus par nozvejas apjomiem vai tehniskiem papildu pasākumiem.
- 3 Pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu un saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 1380/2013 (2013. gada 11. decembris) par kopējo zivsaimniecības politiku un ar ko groza Padomes Regulas (EK) Nr. 1954/2003 un (EK) Nr. 1224/2009 un atceļ Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 un (EK) Nr. 639/2004 un Padomes Lēmumu 2004/585/EK (OV 2013, L 354, 22. lpp.; turpmāk tekstā – “KZP regula”), paredzēto kārtību Eiropas Savienības Padome ik gadus veic zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu.
- 4 2018. gada 23. janvārī Padome pieņēma Regulu (ES) 2018/120, ar ko 2018. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kuras piemērojamas Savienības ūdeņos un – attiecībā uz Savienības zvejas kuģiem – konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi, un ar ko groza Regulu (ES) 2017/127 (OV 2018, L 27, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”).
- 5 Apstrīdētās regulas 2. panta 2. punktā, kas attiecas uz minētās regulas piemērošanas jomu, ir noteikts, ka pēdējo minēto piemēro atpūtas zvejai, kad regulas normās uz to ir konkrēti norādīts.
- 6 Apstrīdētās regulas 3. panta b) punktā atpūtas zveja ir definēta kā “nekomerciālas zvejas darbības, kurās jūras bioloģiskos resursus izmanto, piemēram, atpūtas, tūrisma vai sporta nolūkā”.
- 7 Apstrīdētās regulas 9. panta 1.–3. punktā ir paredzēti pasākumi, kas ir piemērojami attiecībā uz jūrasasara (labraka) komerciālo zveju.
- 8 Apstrīdētās regulas 9. panta 4. un 5. punktā ir reglamentēta jūrasasara (labraka) atpūtas zveja divos apgabalos.
- 9 Šī sprieduma 8. punktā minētajā pirmajā apgabalā, kurš atrodas ziemeļos, ir apkopoti statistiskie apgabali, ko *ICES* ir identificējusi un definējusi (turpmāk tekstā – “*ICES* rajoni”) kā *ICES* 4.b, 4.c un 7.a–7.k rajonu, kuri atbilst Ziemeļjūras centrālajai daļai un dienvidu daļai, Īrijas jūrai, Porkupīnas sēklim, Lamanšam, Bristoles līcim, Ķeltu jūrai un ūdeņiem uz dienvidrietumiem no Īrijas (turpmāk tekstā – “pirmais apgabals”).

- 10 Pirmajā apgabalā saskaņā ar apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktu kā atpūtas zveja ir atļauta vienīgi jūrasasara (labraka) nozveja ar atbrīvošanu (turpmāk tekstā – “nozveja ar atbrīvošanu”). Tādējādi atpūtas zvejniekiem ir aizliegts paturēt uz kuģa, pārvietot, pārkraut citā kuģī vai izkraut jūrasasarus (labrakus), kas nozvejoti šajā apgabalā.
- 11 Šī sprieduma 8. punktā minētajā otrajā apgabalā ir ietverts ICES 8.a un 8.b rajons, kas atbilst daļai no Biskajas liča (turpmāk tekstā – “otrais apgabals”).
- 12 Otrajā apgabalā atpūtas zvejnieki jūrasasarus (labrakus) drīkst paturēt, bet īpatņu skaits atbilstoši apstrīdētās regulas 9. panta 5. punktam ir ierobežots trīs vienību apmērā uz vienu zvejnieku dienā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 23. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.
- 14 Ar atsevišķu dokumentu, kas iesniegts 2018. gada 7. jūnijā, prasītāja iesniedza pieteikumu, ar kuru lūdza noteikt pagaidu pasākumus, lai apturētu apstrīdētās regulas 2. panta 2. punkta un 9. panta 4. un 5. punkta piemērošanu. Ar 2018. gada 20. augusta rīkojumu IFSUA/Padome (T-251/18 R, nav publicēts, EU:T:2018:516) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu un atlika lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.
- 15 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 10. augustā, Eiropas Komisija lūdza tai atļaut iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2018. gada 17. septembra lēmumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs šo iestāšanos lietā atļāva. Persona, kas iestājusies lietā, savu iestāšanās rakstu un galvenie lietas dalībnieki savus apsvērumus par šo rakstu iesniedza noteiktajos termiņos.
- 16 Ar procesa organizatorisko pasākumu, kas pamatots ar Vispārējās tiesas Reglamenta 89. panta 3. punktu, Vispārējā tiesa uzdeva prasītājai rakstveida jautājumus un aicināja pārējos lietas dalībniekus iesniegt apsvērumus par prasītājas sniegtajām atbildēm.
- 17 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi tika uzklauti 2019. gada 16. oktobra tiesas sēdē.
- 18 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - atcelt apstrīdētās regulas 2. panta 2. punktu un 9. panta 4. un 5. punktu,
 - atcelt minētās regulas apsvērumus, kas attiecas uz šīm tiesību normām.
- 19 Savos apsvērumos par iestāšanās rakstu prasītāja atteicās no apstrīdētās regulas 2. panta 2. punkta apstrīdēšanas.
- 20 Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka pretēji tam, kas bija norādīts prasības pieteikuma 1. lappuses otrajā daļā, prasība nav vērsta pret apstrīdētās regulas apsvērumiem, un tas tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā.
- 21 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un pārējā daļā – nepamatotu;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 22 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 23 No paša sākuma ir jānorāda, ka tiesvedībā Vispārējā tiesā prasītāja atteicās no saviem prasījumiem, ciktāl tie bija vērsti, pirmkārt, pret apstrīdētās regulas 2. panta 2. punktu un, otrkārt, pret apstrīdētās regulas apsvērumiem attiecībā uz tās 2. panta 2. punktu un 9. panta 4. un 5. punktu, tādējādi par šiem prasījumiem nav jālemj.

Par pieņemamību

Par apstrīdēto tiesību normu nodalāmību

- 24 Komisijas ieskatā, prasība nav pieņemama, jo ar to tiek lūgts daļēji atcelt apstrīdēto regulu. Pretēji judikatūras prasībām minētās regulas 9. panta 4. un 5. punkts, kurus lūdz atcelt prasītāja (turpmāk tekstā – “apstrīdētās tiesību normas”), nevar tikt nodalīts no apstrīdētās regulas pārējās daļas.
- 25 Šajā ziņā, lai gan saskaņā ar Reglamenta 142. panta 3. punktu Komisija personas, kas iestājusies lietā, statusā nevar pati pēc savas ierosmes izvirzīt iebildi par nepieņemamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *a&o hostel and hotel Berlin*/Komisija, T-578/17, nav publicēts, EU:T:2019:437, 36. punkts), Vispārējai tiesai aplūkotsais jautājums ir katrā ziņā jāizvērtē, jo jautājums par prasības pieņemamību attiecas uz absolūtu šķērsli tiesvedībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. janvāris, *Internacional de Productos Metálicos*/Komisija, T-217/16, nav publicēts, EU:T:2017:37, 24. punkts, un 2019. gada 20. jūnijs, *a&o hostel and hotel Berlin*/Komisija, T-578/17, nav publicēts, EU:T:2019:437, 36. punkts).
- 26 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka daļēji atcelt Savienības tiesību aktu Savienības tiesa var nolemt tikai tad, ja elementi, kurus tiek lūgts atcelt, ir nodalāmi no tiesību akta pārējās daļas. Tas tā nav it īpaši gadījumā, ja, daļēji atceļot Savienības tiesību aktu, tiktu grozīta tā būtība (skat. spriedumu, 2006. gada 27. jūnijs, Parlaments/Padome, C-540/03, EU:C:2006:429, 27. un 28. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 27 Šajā lietā apstrīdētās tiesību normas attiecas uz konkrētu priekšmetu, proti, jūrasasara (labraka) atpūtas zveju noteiktos apgabalos, un tās atšķiras no citām apstrīdētās regulas normām, it īpaši tām, kas ir ietvertas šīs regulas 9. panta 1.–3. punktā un attiecas uz komerciālo zveju, kura skar šo zivi, lai gan pēdējās minētās tiesību normas attiecas uz tiem pašiem ģeogrāfiskajiem apgabaliem.
- 28 Citiem vārdiem sakot, apstrīdēto tiesību normu atcelšana, ja Vispārējā tiesa šo prasību apmierinātu, neietekmētu citas apstrīdētās regulas normas, kuras prasībā nav minētas, it īpaši šīs regulas 9. panta 1.–3. punktu, ņemot vērā, ka jūrasasara (labraka) komerciālajai zvejai noteiktie ierobežojumi, kas ir aplūkoti pēdējās minētajās tiesību normās, nebūtu skarti.
- 29 Tādējādi ir jāuzskata, ka apstrīdētās tiesību normas ir nodalāmas no citām apstrīdētās regulas normām un ka prasība daļēji atcelt minēto regulu ir pieņemama.

Par “*locus standi*”

- 30 Padomes un Komisijas ieskatā, prasība ir jānoraida kā nepieņemama, jo prasītāja neatbilstot LESD 263. panta ceturtajā daļā izvirzītajiem prasības celšanas nosacījumiem fiziskām vai juridiskām personām.
- 31 No paša sākuma ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu “jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem”.
- 32 Prasītāja apgalvo, ka tās situācija atbilst tai, kas ir aprakstīta LESD 263. panta ceturtais daļas pēdējā gadījumā, ņemot vērā, ka apstrīdētās tiesību normas, tās ieskatā, ir reglamentējošas, nav saistītas ar īstenošanas pasākumiem un skar tās biedrus tieši.
- 33 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, kā ir atzinuši visi lietas dalībnieki, ka apstrīdētās tiesību normas ir reglamentējošas LESD 263. panta ceturtais daļas teikuma pēdējās daļas izpratnē.
- 34 Reglamentējoša akta jēdziens šīs tiesību normas izpratnē attiecas uz visiem vispārpiemērojamiem aktiem, izņemot leģislatīvus aktus (spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami u.c./Parlaments un Padome*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 60. un 61. punkts).
- 35 Pirmām kārtām, apstrīdētās tiesību normas ir vispārpiemērojamas, jo tās ir piemērojamas objektīvi noteiktām situācijām un rada tiesiskās sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti definētām personu kategorijām.
- 36 Otrām kārtām, apstrīdētās tiesību normas nav leģislatīvas, jo, tāpat kā apstrīdētā regula, kurā tās ir ietvertas, tās ir balstītas uz LESD 43. panta 3. punktu un tās ir pieņēmusi Padome pēc Komisijas priekšlikuma bez Eiropas Parlamenta iesaistīšanās saskaņā ar procedūru, kas nav likumdošanas procedūra (rikojums, 2017. gada 10. februāris, *Acerga/Padome*, T-153/16, nav publicēts, EU:T:2017:73, 33. punkts).
- 37 Otrkārt, ir jākonstatē – un par to lietas dalībnieki ir vienisprātis –, ka apstrīdētajās tiesību normās pašās ir noteikti jūrasasara (labraka) atpūtas zvejai abos aplūkotajos apgabalos piemērojamie ierobežojumi un tās tādējādi rada tiesiskas sekas – konkrēti attiecībā uz atpūtas zvejniekiem –, un tām nav nepieciešami īstenošanas pasākumi ne Savienības mērogā, ne dalībvalstu mērogā.
- 38 Treškārt, dažus prasītājas biedrus, proti, pirmām kārtām, *Fédération nautique de pêche sportive en apnée* [Brīvās niršanas sporta zvejas federāciju] (*FNPSA*), otrām kārtām, *Fédération de la chasse sous-marine passion* [Zemūdens medību entuziastu federāciju] (*FCSMP*) un, trešām kārtām, *Emerald Water Normandie Spearfishing*, apstrīdētās tiesību normas skar tieši.
- 39 *FNPSA* ir bezpeļņas apvienība, kuras atrašanās vieta ir Po [*Pau*] (Atlantijas Pireneji, Francija) un kuras mērķis, kā ir norādīts tās statūtos, ir brīvās niršanas sporta zvejas darbības popularizēšana, organizēšana un attīstīšana, kā arī jūras vides novērošana, iepazīšana, aizsardzība un atjaunošana. Šīs apvienības biedri ir organizācijas un fiziskās personas, kurām ir licence, kas piešķir tiesības nodarboties ar brīvās niršanas sporta zveju. Pie *FNPSA* biedriem pieder arī personas, kuras nodarbojas ar zemūdens zveju.
- 40 Savukārt *FCSMP* arī ir bezpeļņas apvienība, kuras atrašanās vieta ir Oliula [*Ollioules*] (Vāra, Francija) un kurā ir apvienojušies zemūdens zvejnieki, kā ir norādīts tās statūtos. Tās mērķis ir it īpaši aizsargāt izklaides zemūdens medību kā kultūras un sporta mantojuma tālākpastāvēšanu, brīvu piekļuvi šai nodarbei un brīvību to praktizēt plašam personu lokam, tostarp jauniešiem, un vienlīdzīgu attieksmi pret to salīdzinājumā ar citiem zvejas veidiem.

- 41 Attiecībā uz *Emerald Water Normandie Spearfishing* – runa ir par apvienību, kuras mērķis ir popularizēt zemūdens medības vietējā, reģionālā un pat valsts līmenī, veicot informācijas kampaņu visu veidu platformās un medijos, organizējot sacensības un pasākumus, kā arī izmantojot jebkādas citus tiesiskus līdzekļus, kuru pieejamība var tikt nodrošināta. Tās atrašanās vieta ir Avra [*Havre*] (Piejūras Sēna, Francija), un tās aktīvie biedri ir vismaz 16 gadu vecumu sasniegušas personas, kas ir iesniegušas medicīnisko izziņu par to, ka nav kontrindikāciju, lai tās nodarbotos ar brīvo niršanu un zemūdens medībām.
- 42 Komisija apgalvo, ka zvejnieki, kuri ir šo trīs apvienību biedri, nedarbojas apstrīdētajās tiesību normās minētajos ģeogrāfiskajos apgabalos un tam, Komisijas ieskatā, esot jāizraisa prasības nepieņemamība.
- 43 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā tika norādīts šī sprieduma 8.–11. punktā, ka apstrīdētās tiesību normas attiecas uz jūrasasara (labraka) atpūtas zveju divos noteiktos ģeogrāfiskajos apgabalos, proti, no vienas puses, pirmajā apgabalā un, no otras puses, otrajā apgabalā.
- 44 Šajā lietā prasītāja par attiecīgajām trim apvienībām ir iesniegusi to priekšsēdētāja parakstītu izziņu, kas apliecina, ka to biedri darbojas pirmajā apgabalā, kurā viņi nodarbojas ar zemūdens zveju. Padome šo norādi nav apstrīdējusi. Šajos apstākļos pēc šo apvienību iesniegto dokumentu izvērtēšanas var uzskatīt, ka pieņemamības nosacījuma izpilde attiecībā uz tām ir pierādīta saistībā ar šim apgabalam piemērojamajām tiesību normām.
- 45 Turklāt prasītāja savās atbildēs uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem ir norādījusi, ka viena no šīm apvienībām, *FNPSA*, otrajā apgabalā ir rīkojusi 2018. gada Francijas čempionātu zemūdens zvejā un tādējādi pieņemamības nosacījuma izpilde esot pierādīta arī attiecībā uz šo apgabalu.
- 46 Tāpat prasītāja tiesas sēdē ir iesniegusi paziņojumu, kura autors ir *FNPSA* priekšsēdētājs un kurā ir norādīts, ka atbilstoši apstrīdētajām normām jūrasasara (labraka) nozvejas apjoms otrajā apgabalā 2018. gada čempionātā ir sasniedzis tikai trīs īpatņus.
- 47 Aplūkotajā paziņojumā *FNPSA* priekšsēdētājs turklāt skaidro, ka apstrīdēto tiesību normu stāšanās spēkā ir izraisījusi reģistrāciju uz šīs apvienības organizētajām sacensībām skaita samazināšanos, it īpaši otrajā apgabalā.
- 48 Padome un Komisija apgalvo, ka aplūkotais paziņojums nevar tikt ņemts vērā, jo esot ticis iesniegts novēloti.
- 49 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdēto tiesību normu ietekme uz reģistrāciju uz *FNPSA* organizētajām sacensībām ir kļuvusi izjūtama pakāpeniski pēc apstrīdēto tiesību normu stāšanās spēkā; tas ir skaidrojams tam, ka prasītāja šo fenomenu nevarēja konstatēt pirms tiesas sēdes, un līdz ar to pēdējais minētais Vispārējai tiesai varēja tikt darīts zināms tikai tiesvedības gaitā.
- 50 Šo iemeslu dēļ aplūkotais paziņojums, ko prasītāja iesniedza tiesas sēdē, ir jāatzīst par pieņemamu atbilstoši Reglamenta 85. panta 3. punktam, kurš attiecas uz jaunu dokumentu iesniegšanu Vispārējai tiesai.
- 51 Ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa konstatē, ka, pirmām kārtām, trīs organizācijas, kuru situācija tika izvērtēta šajā spriedumā, ietver biedrus, kas nodarbojas ar atpūtas zveju vai rīko zvejas sacensības apgabalos, uz kuriem attiecas apstrīdētās tiesību normas, un, otrām kārtām, ka minētās tiesību normas attiecīgo organizāciju un zvejnieku tiesisko situāciju skar tieši, jo tie, veicot savas aktivitātes, ir saskārušies ar ierobežojumiem, kas ir paredzēti šajās tiesību normās.

- 52 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka apvienības var celt prasību Savienības tiesā, it īpaši, ja tās ietver biedrus, attiecībā uz kuriem ir izpildīti LESD 263. pantā paredzētie pieņemamības nosacījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Molinos Río de la Plata* u.c./Padome, no T-112/14 līdz T-116/14 un T-119/14, nav publicēts, EU:T:2016:509, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Līdz ar to prasītāju, kurā ir apvienojušās organizācijas, kas ietver zvejniekus, kurus skar apstrīdētās tiesību normas, šīs tiesību normas skar tieši.
- 54 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

- 55 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus, kas attiecas respektīvi uz:
- Savienības kompetences neesamību rīkoties atpūtas zvejas jomā, pieņemot apstrīdētās tiesību normas;
 - tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības aizsardzības principu pārkāpumu;
 - vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpumu;
 - samērīguma principa, kā arī darījumdarbības un biedrošanās brīvību pārkāpumu.
- 56 Trešais un ceturtais pamats attiecas vienīgi uz apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktu.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Savienības kompetences neesamību

- 57 Prasītāja apgalvo, ka Savienībai nebija kompetences reglamentēt jūrasasara (labraka) atpūtas zveju, kā tas ir darīts apstrīdētajās tiesību normās.
- 58 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 59 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā regula, kā izriet no tās preambulas, ir pieņemta, balstoties uz LESD 43. panta 3. punktu, kurš ir ietverts LESD trešās daļas lauksaimniecībai un zivsaimniecībai veltītajā III sadaļā un saskaņā ar kuru “Padome pēc Komisijas priekšlikuma paredz pasākumus [...] par zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu”.
- 60 Saskaņā ar LESD 4. panta 2. punkta d) apakšpunktu Savienībai piešķirtajai kompetencei lauksaimniecības un zivsaimniecības jomā ir dalīts raksturs.
- 61 Tomēr lauksaimniecības un zivsaimniecības jomā Savienībai piešķirtās kompetences dalītajam raksturam LESD 4. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir paredzēta robeža, jo šīs politikas ietvaros noteiktie pasākumi vairs neietilpst dalītajā kompetencē, bet gan ekskluzīvā kompetencē, ja tie ir saistīti ar jūras bioloģisko resursu saglabāšanu, kas ir joma, kurā Savienībai saskaņā ar LESD 3. panta 1. punkta d) apakšpunktu ir šāda kompetence.
- 62 Apstrīdētās tiesību normas pasākumu par zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu ietvaros LESD 43. panta 3. punkta izpratnē ir pieņemtas tieši tādēļ, lai īstenotu jūras bioloģisko resursu saglabāšanas mērķi.
- 63 Apstrīdētās regulas mērķis, kā ir norādīts tās 1. apsvērumā, ir noteikt Savienības ūdeņos pieejamās zvejas iespējas attiecībā uz konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām 2018. gadam.

- 64 Saistībā ar minēto un kā izriet no apstrīdētās regulas 7. un 8. apsvēruma, Padome vēlējas samazināt jūrasasara (labraka) mirstību pēc tam, kad no *ICES* bija saņēmusi, pirmām kārtām, satraucošu informāciju par šīs zivs krājuma izmaiņām un, otrām kārtām, ieteikumus, kuros tā tika mudināta noteikt saglabāšanas pasākumus.
- 65 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka, pieņemot apstrīdētās tiesību normas pasākumu par zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu ietvaros LESD 43. panta 3. punkta izpratnē, Savienības likumdevējs ir iesaistījies jomā, kurā tai ar LESD 3. panta 1. punkta d) apakšpunktu ir piešķirta ekskluzīva kompetence.
- 66 Šo vērtējumu prasītājas argumenti nevar atspēkot.
- 67 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Savienībai piešķirtā kompetence zivsaimniecības un lauksaimniecības jomā attiecas tikai uz komercdarbībām un neietver atpūtas zveju, un no tā, prasītājas ieskatā, izriet, ka apstrīdētās tiesību normas nevarēja tikt pieņemtas šīs politikas ietvaros.
- 68 Tomēr saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu Padome pēc Komisijas priekšlikuma paredz pasākumus par cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu, kā arī par zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu.
- 69 Tādējādi LESD 43. panta 3. punktā nav noteikta nekāda atšķirība starp zvejas darbībām atkarībā no tā, vai tām ir vai nav komerciāls raksturs, bet ir aplūkota tikai pati darbība, proti, zivju nozvejošana, izmantojot pieejamos resursus.
- 70 Šajā gadījumā apstrīdēto tiesību normu saturs atklāj, ka pēdējās minētās ir pieņemtas atbilstoši LESD 43. panta 3. punkta pēdējai teikuma daļai, kura pieļauj Padomei pēc Komisijas priekšlikuma noteikt zvejas iespējas.
- 71 Ar savu mērķi LESD 43. panta 3. punkts ir vērsts uz to, lai, pirmām kārtām, iedalītu iespējas starp zvejniekiem, bet arī, otrām kārtām, pārvaldītu pieejamo krājumu, lai garantētu šīs darbības ilgtspēju.
- 72 Līdz ar to, lai nodrošinātu LESD 43. panta 3. punktā izvirzītā mērķa īstenošanu, Padomei bija pieļaujami, lietderīgi un pat nepieciešams, pieņemot apstrīdētās tiesību normas, ņemt vērā visas darbības attiecībā uz šo zivi, kuras varētu ietekmēt jūrasasara (labraka) krājuma stāvokli un minētā atjaunošanu, neatkarīgi no tā, vai šīs darbības ir vai nav komerciāla rakstura.
- 73 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka atpūtas zveja nedrīkstēja tikt reglamentēta saskaņā ar lauksaimniecības un zivsaimniecības politiku, jo minētā darbība piederot pie sporta un tūrisma, attiecībā uz kuriem Savienības kompetence atbilstoši LESD 6. panta d) un e) punktam attiecas tikai uz valstu darbību koordinēšanu.
- 74 Šajā nozīmē prasītāja min KZP regulas 3. apsvērumu, atbilstoši kuram dalībvalstīm esot piešķirta kompetence regulēt atpūtas zvejas darbības.
- 75 Šajā ziņā ir jānorāda, ka KZP regulas 3. apsvērumam, ko min prasītāja, nav tādas nozīmes, kādu tai piešķir prasītāja.
- 76 KZP regulas 3. apsvēruma ietver divas teikuma daļas, kurās ir norādīts, pirmām kārtām, ka “atpūtas zveja var būtiski ietekmēt dalībvalstu zivju resursus” un, otrām kārtām, ka “dalībvalstīm tādēļ būtu jānodrošina, ka to veic atbilstīgi [kopējās zivsaimniecības politikas] mērķiem”.
- 77 Tādējādi KZP regulas 3. apsvēruma pirmajā teikuma daļā ir uzsvērtā atpūtas zvejas iespējamā ietekme uz zivju krājumiem un tāpat tas, cik nozīmīga ir tāda darbība nolūkā nodrošināt bioloģisko resursu saglabāšanu kā tā, kas ir īstenota ar šajā prasībā apstrīdētajām tiesību normām.

- 78 Attiecībā uz KZP regulas 3. apsvēruma otro teikuma daļu – tajā dalībvalstīm ir izvirzīta prasība izrādīt zināmu modrību, lai nodrošinātu, ka zvejas darbības tiek veiktas saderīgi ar kopējo zivsaimniecības politiku.
- 79 Šāda prasība vispārīgi atbilst valstu iestādēm piešķirtajai kompetencei Savienības tiesību īstenošanā un nevar tikt interpretēta kā konkrētas normatīvas kompetences piešķiršana dalībvalstīm attiecībā uz atpūtas zveju.
- 80 Gluži pretēji, uzsverot, cik nozīmīgi ir rūpēties, lai tiktu ievēroti kopējā zivsaimniecības politikā noteiktie mērķi, KZP regulas 3. apsvērumā ir izvirzīts priekšnoteikums, ka ir jānosaka pasākumi, lai šos mērķus definētu, un tas atbilstoši LESD 43. panta 3. punktam nozīmē Savienības iestāžu iesaistīšanos, katrai no tām rīkojoties savas Līgumos noteiktās kompetences ietvaros.
- 81 Tādējādi KZP regulas 3. apsvērums – uz kuru atsaucas prasītāja un kurš nekādā ziņā nepamato viedokli, saskaņā ar kuru dalībvalstu kompetencē būtu jūrasasara (labraka) atpūtas zvejas reglamentēšana, – mērķis gluži pretēji ir stiprināt Padomes un Komisijas kompetenci, kuru ieskatā bija jānosaka pasākumi, lai nodrošinātu jūras bioloģisko resursu saglabāšanu, un LESD 3. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 43. panta 3. punkts ir šo pasākumu juridiskais pamats.
- 82 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka, tā kā apstrīdētajās tiesību normās ir noteikts, kā var tikt veikta jūrasasara (labraka) atpūtas zveja, tās līdzinās saskaņošanai, kurā izpaužas Padomes griba reglamentēt konkrētu ekonomikas nozari.
- 83 Taču šāda iesaistīšanās esot pretrunā LESD, kā Tiesa esot atzinusi lietā, kas ir pamatā 2000. gada 5. oktobra spriedumam Vācija/Parlaments un Padome (C-376/98, EU:C:2000:544), ar kuru tika atcelta direktīva – ar ko bija saskaņoti valstu pasākumi, kas bija piemērojami dažādām darbībām attiecībā uz tabaku, – ar pamatojumu, ka Savienības likumdevējs bija pārsniedzis savu kompetenci.
- 84 Lai noraidītu šo argumentāciju, pietiek norādīt, ka 2000. gada 5. oktobra spriedumā Vācija/Parlaments un Padome (C-376/98, EU:C:2000:544) Tiesa atcēla direktīvu, kuras likumība bija apstrīdēta tāpēc, ka nebija ievērots tas, ka attiecīgajā jomā bija skaidri izslēgta jebkāda saskaņošana, taču šajā lietā šāda izslēgšana nav paredzēta, un katrā ziņā, kā izriet no šī sprieduma 57.–65. punkta, apstrīdētā regula ir pieņemta, balstoties uz skaidri noteiktu un atbilstošu juridisko pamatu.
- 85 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu, kas attiecas uz tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības aizsardzības principu pārkāpumu

- 86 Prasītāja apgalvo, ka, ierobežodams jūrasasara (labraka) atpūtas zveju, Savienības likumdevējs ir radikāli un neparedzami grozījis atpūtas zvejai piemērojamus noteikumus un apdraudējis, pirmām kārtām, tiesisko drošību un, otrām kārtām, tiesisko palāvību, ko bija radījis ar savām iepriekšējām darbībām.
- 87 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 88 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesiskās drošības princips ir saistīts ar prasību, lai, no vienas puses, tiesību normas būtu skaidras un precīzas un, no otras puses, tās tiktu piemērotas tiesību subjektiem paredzamā veidā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. septembris, *Călin*, C-676/17, EU:C:2019:700, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 89 Judikatūrā ir precizēts, ka tiesiskās drošības principa loģiskās sekas ir Savienības iestādes pienākums aizsargāt tiesisko paļāvību, ja šī iestāde prasītājam ir radījusi pamatotas cerības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 29. novembris, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, T-103/12, nav publicēts, EU:T:2016:682, 150. punkts).
- 90 Tomēr saskaņā ar judikatūru tiesiskā paļāvība nevar būt vērsta uz pastāvošas situācijas saglabāšanu, ja šī situācija ietilpst jomā, kurā ir iespējama tās grozīšana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 18. jūnijs, Spānija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, 87. punkts).
- 91 Iespējamība, ka noteikumi attiecībā uz zvejas darbībām var tikt grozīti, ir raksturīgi kopējai zivsaimniecības politikai, kas ir joma, kurā Savienības iestādēm ir piešķirta rīcības brīvība, lai tām ļautu spēkā esošos pasākumus pielāgot pārmaiņām ekonomiskajā situācijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 18. jūnijs, Spānija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, 87. punkts) un katrā ziņā – attiecīgās zivs krājuma izmaiņām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 30. aprīlis, Itālija/Padome (Vidusjūras zobenzivs zvejas kvota), C-611/17, EU:C:2019:332, 30. un 58.–61. punkts, un 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 50.–52. punkts).
- 92 Kā izriet it īpaši no šī sprieduma 64. punkta, Savienības likumdevējs šajā lietā saskārās ar situāciju, kurā, pirmkārt, satraukumu radīja jūrasasara (labraka) krājuma apjoms, otrkārt, atpūtas zveja veicināja šīs zivs mirstību un, treškārt, piesardzības princips, *ICES* ieskatā, lika aizliegt, pirmām kārtām, minētās zivs nozveju, kuras avots bija šī zvejas forma, pirmajā apgalbā un, otrām kārtām, to ievērojami samazināt otrajā.
- 93 Šādos apstākļos tas, ka Savienības likumdevējs izmantoja tam ar LESD 3. panta 1. punkta d) apakšpunktu piešķirto kompetenci un pieņēma tiesību normas, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, bija leģitīmi, jo īpaši tāpēc, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz tiesisko paļāvību nevar atsaukties tad, ja iespēja noteikt apstrīdētos pasākumus, kā tas ir kopējās zivsaimniecības politikas gadījumā, ir paredzēta Savienības tiesību normā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 75. punkts).
- 94 Šo vērtējumu prasītājas argumenti nevar atspēkot.
- 95 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka iepriekš noteiktajos pasākumos, lai nodrošinātu jūras bioloģisko resursu saglabāšanu, atpūtas zveja nebija reglamentēta, un tas prasītājai esot licis uzskatīt, ka šī veida darbība neietilpst kompetencē, ko tobrīd gatavotos īstenot Padome.
- 96 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētās tiesību normas iekļaujas nepārtrauktā savstarpēji saistītu tiesisko regulējumu virknē, jo līdzīgi pasākumi, ar ko attiecībā uz atpūtas zveju ir ticis ierobežots to jūrasasaru (labraku) īpatņu skaits, kuri var tikt paturēti, ir tikuši noteikti kopš 2015. gada, kad tika pieņemta Padomes Regula (ES) 2015/523 (2015. gada 25. marts), ar ko groza Regulas (ES) Nr. 43/2014 un (ES) 2015/104 attiecībā uz dažām zvejas iespējām (OV 2015, L 84, 1. lpp.).
- 97 Tāda paša veida pasākums tika noteikts 2016. gadā, pieņemot Padomes Regulu (ES) 2016/72 (2016. gada 22. janvāris), ar ko 2016. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kas piemērojamas Savienības ūdeņos un – attiecībā uz Savienības zvejas kuģiem – konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi, un groza Regulu (ES) 2015/104 (OV 2016, L 22, 1. lpp.), un 2017. gadā, pieņemot Padomes Regulu (ES) 2017/127 (2017. gada 20. janvāris), ar ko 2017. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kuras piemērojamas Savienības ūdeņos un – attiecībā uz Savienības zvejas kuģiem – konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi (OV 2017, L 24, 1. lpp.).
- 98 Tādējādi ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, apstrīdētās tiesību normas nav pirmie pasākumi, kuru priekšmets ir bijusi atpūtas zvejas – un arī, konkrēti, jūrasasara (labraka) atpūtas zvejas – ierobežošana Eiropas ūdeņos.

- 99 Tiesiskā palāvība var rasties tikai tad, ja ir izpildīti vairāki nosacījumi, it īpaši tas, ka Savienības iestāde ir sniegusi konkrētus, beznosacījumu un saskaņotus apliecinājumus no kompetentiem un uzticamiem avotiem (skat. spriedumu, 2018. gada 15. novembris, *Deutsche Telekom/Komisija*, T-207/10, EU:T:2018:786, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 100 Ņemot vērā iepriekšēju pasākumu esamību, šajā lietā nevar uzskatīt, ka prasītājam būtu sniegta konkrēta, beznosacījumu un saskaņota informācija, kas brīdī, kad tika pieņemtas apstrīdētās tiesību normas, tai būtu ļāvusi ticēt, ka Savienība neplāno vai vairs neplāno reglamentēt jūrasasara (labraka) atpūtas zveju attiecīgajos apgabalos.
- 101 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka tās pamatotas cerības ir radījis par jūrlietām un zivsaimniecību atbildīgā Komisijas locekļa 2011. gadā sniegts paziņojums.
- 102 Ir taisnība, ka tolaik par šīm jomām atbildīgais Komisijas loceklis, kā apgalvo prasītāja, 2011. gadā Eiropas Parlamenta rīkotu debašu laikā paziņoja:
- “Atpūtas zveja nav [...] S[avienības] kompetence. Eiropas Komisija nav [...] atbildīga, un uz visām šīm problēmām ir jāreaģē valstu valdībām [...]. Komisijas vienīgā atbildība, runājot par atpūtas zveju, ir rūpēties par to, lai produkts nevarētu tikt pārdots. Viss pārējais ietilpst valstu valdību kompetencē.”
- 103 Tomēr saskaņā ar šī sprieduma 99. punktā minēto judikatūru, lai radītu ieinteresētajai personai pamatotas cerības, ir nepieciešami konkrēti, beznosacījumu un saskaņoti apliecinājumi no kompetentiem un uzticamiem avotiem.
- 104 Šajā lietā nav izpildītas vismaz divas no šīm prasībām.
- 105 Pirmām kārtām, aplūkotais paziņojums nevar veidot “saskaņotus” apliecinājumus, jo runa ir par viena Komisijas locekļa atsevišķi un neformāli paustu viedokli, jo ikviens priekšlikums regulai attiecīgajā jomā ir jāpieņem šīs iestādes kolēģijai un šis paziņojums katrā ziņā ir acīmredzamā pretrunā šī sprieduma 96. un 97. punktā minētajam Savienības tiesiskajam regulējumam.
- 106 Otrām kārtām, aplūkotajam paziņojumam nav “kompetenta” [avota] rakstur[iezīmes], kas ir obligāta, lai izraisītu pamatotas cerības, jo zvejas iespēju noteikšanas un iedalīšanas jomā pasākumi ir jānosaka Padomei un Parlamentam, bet Komisijas loma attiecas tikai uz likumdošanas iniciatīvu un likumdevēja pieņemto lēmumu īstenošanu.
- 107 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpumu

- 108 Prasītāja apgalvo, ka ar vienu no apstrīdētajām tiesību normām, proti, apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktu, ir pārkāpts “vienlīdzības princips, jo ir ieviesta aizliegta diskriminācija”.
- 109 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 110 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pienākums nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi ir Savienības tiesību vispārējais princips, kas ir nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 20. un 21. pantā.
- 111 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips ir saistīts ar prasību, lai, no vienas puses, salīdzināmās situācijās netiktu piemērota atšķirīga attieksme un, no otras puses, atšķirīgās situācijās netiktu piemērota vienāda attieksme, ja vien šāda pieeja nav pamatota, balstoties uz kādu objektīvu un saprātīgu kritēriju, un samērīga attiecībā pret izvirzīto mērķi (šajā nozīmē skat.

spriedumus, 2010. gada 14. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, C-550/07 P, EU:C:2010:512, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 16. marts, *Afari*/ECB, T-11/03, EU:T:2004:77, 65. punkts).

- 112 Ja Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, kā tas ir kopējās zivsaimniecības politikas jomā, izvērtējot samērīgumu, ir vienīgi jānosaka, vai atšķirīgā attieksme ir acīmredzami neatbilstoša vai patvaļīga attiecībā pret likumdevēja izvirzīto mērķi, neatkarīgi no tā, vai noteiktais pasākums ir bijis vienīgais vai labākais iespējamais (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1982. gada 15. septembris, *Kind*/EEK, 106/81, EU:C:1982:291, 24. punkts).
- 113 Trešais pamats ir iedalīts divās daļās, kurās prasītāja apgalvo, ka šajā lietā ar apstrīdētajām tiesību normām ir ieviesta aizliegta diskriminācija starp komerciālo zveju un atpūtas zveju, no vienas puses, un dažādām atpūtas zvejas formām, no otras puses.

– *Par trešā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz diskrimināciju starp komerciālo zveju un atpūtas zveju*

- 114 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Savienība nedrīkstēja attiecināt to pašu tiesisko regulējumu uz tik atšķirīgām darbībām kā komerciālā zveja un atpūtas zveja.
- 115 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai konstatētu nediskriminācijas principa pārkāpumu identiskas attieksmes piemērošanas atšķirīgām situācijām dēļ, attiecīgās situācijas nedrīkst būt salīdzināmas, ja ievēro visus tās raksturojošos elementus, turklāt elementi ir jānosaka un jāvērtē attiecīgā Savienības tiesību akta priekšmeta un mērķa gaismā, piedevām ņemot vērā jomas, kurā ietilpst aplūkotais akts, mērķus un principus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 18. jūnijs, Spānija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, 93. punkts).
- 116 Tomēr šajā lietā komerciālā zveja un atpūtas zveja var tikt uzskatītas par salīdzināmām no apstrīdētajās tiesību normās izvirzītā galvenā mērķa viedokļa, jo gan viena, gan otra ietekmē jūrasasaru (labraku) populāciju, kuras aizsardzība ir šo tiesību normu mērķis, tādējādi prasītājas argumentācijai nevar piekrist.
- 117 Otrkārt, pieņemot, ka darbības var tikt uzskatītas par salīdzināmām, prasītāja uzsver, ka komerciālajai zvejai un atpūtas zvejai nepieņemamā veidā tiek piemērota atšķirīga attieksme, jo apstrīdētajās tiesību normās pirmajai ir piemērots pagaidu aizliegums, kuram ir paredzēti konkrēti izņēmumi attiecībā uz katru komerciālās zvejas veidu, bet ierobežojumi, kas skar otro, ir piemērojami visām jūrasasara (labraka) atpūtas zvejas formām.
- 118 Šajā ziņā ir jāmin, kā norāda prasītāja, ka ar apstrīdētās regulas 9. pantu ir ieviesta atšķirīga attieksme attiecībā uz atpūtas zveju un komerciālo zveju, jo attiecībā uz pirmo pirmajā apgabalā ir atļauta tikai nozveja ar atbrīvošanu, bet attiecībā uz otro – noteiktu laikposmu gadā ar zināmiem nosacījumiem ir pieļauta jūrasasaru (labraku) paturēšana.
- 119 Pirmām kārtām, atbilstoši šī sprieduma 111. punktā minētajai judikatūrai tāpat ir jānosaka, vai šo atšķirīgo attieksmi pret divām aplūkotajām darbībām attaisno objektīvs un saprātīgs kritērijs.
- 120 Šajā ziņā ir jānorāda, ka komerciālo zveju, pirmkārt, veic personas, kuras tādējādi īsteno savu profesiju, un, otrkārt, tā vismaz potenciāli skar visus patērētājus. Turpretim atpūtas zveja ir izklaides aktivitāte, lai gan tā var netieši ietekmēt uzņēmumus, it īpaši tos, kuri tirgo šajā aktivitātē izmantoto ekipējumu.
- 121 Tādējādi ir redzams, ka atšķirīgā attieksme pret divām aplūkotajām darbībām, kāda ir konstatēta apstrīdētajās tiesību normās, ir saistīta ar to attiecīgo raksturu un ietilpst kopējās zivsaimniecības politikas ietvaros izvirzīto mērķu virknē. Kā ir norādīts KZP regulas 2. panta 1. punktā, Savienības

politikas šajā jomā mērķis ir it īpaši “garantē[t] to, ka zvejas un akvakultūras darbības [..] tiek pārvaldītas atbilstīgi mērķim nodrošināt ieguvumus ekonomiskajā, sociālajā un nodarbinātības jomā un veicināt pārtikas pieejamību”.

- 122 Komerčiālās zvejas ekonomiskā būtība tādējādi var attaisnot uzmanību, ko Savienības likumdevējs ir pievērsis ietekmei, kura ierobežojumiem, ko tas plāno noteikt, būs attiecībā uz katru komerčiālās zvejas formu, un ir noteicis tās robežas, noteiktos gadījumos pieļaujot tikai nenovēršamu piezveju un citos gadījumos atļaujot mērķtiecīgu jūrasasaru (labraku) nozveju noteiktā proporcionālā daudzumā.
- 123 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka atbilstoši šī sprieduma 111. un 112. punktā minētajai judikatūrai atšķirīgā attieksme pret divām aplūkotajām darbībām nav acīmredzami neatbilstoša vai patvaļīga attiecībā uz izklaides aktivitāti, ja aplūkotā tiesiskā regulējuma mērķis ir saglabāt jūras bioloģiskos resursus un galu galā garantēt, ka šī aktivitāte varēs tikt atsākta bez ierobežojumiem, ja krājumi tiks atjaunoti.
- 124 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par trešā pamata otro daļu, kas attiecas uz diskrimināciju starp dažādām atpūtas zvejas formām

- 125 Prasītāja uzskata, ka ar apstrīdētajām tiesību normām ir ieviesta diskriminācija atpūtas zvejas ietvaros starp zemūdens zveju, no vienas puses, un citām pie atpūtas zvejas piederošām aktivitātēm, no otras puses.
- 126 Šajā kontekstā prasītāja būtībā apgalvo, ka noteikumos attiecībā uz komerčiālo zveju ir ņemtas vērā dažādās zivsaimniecības nozarē zvejā izmantotās metodes un ir veikta nošķiršana attiecībā uz Savienības likumdevēja pieļauto mirstības līmeni, lai nodrošinātu, ka nevienu noteiktu metodi neskar nelabvēlīgas sekas apstrīdētās regulas 9. panta 1.–3. punktā noteikto ierobežojumu ietekmes dēļ.
- 127 Citādi esot ar atpūtas zveju, jo, atļaudams vienīgi nozveju ar atbrīvošanu, kas izpaužas kā zivju nozvejošana un to vēlāka izmešana jūrā, likumdevējs esot praktiski aizliedzis zemūdens zveju, kas pēc savas būtības ietver šauteņu vai vismaz šāviņu izmantošanu, izraisot zivs nāvi un liedzot tās izmešanu jūrā, tai esot dzīvai.
- 128 Tādējādi nozvejas ar atbrīvošanu atļaušana starp dažādajām atpūtas zvejā izmantotajām metodēm izraisot diskrimināciju, kura esot vēl jo mazāk attaisnojama tāpēc, ka, pirmkārt, zemūdens zvejas ietekme uz zivju krājumu esot ierobežota un, otrkārt, šī atpūtas zvejas forma pēc savas būtības esot īpaši selektīva.
- 129 No kāda pētījuma, ko ir iesniegusi prasītāja, izrietot, ka zemūdens zveja faktiski rada mazāku nozveju nekā citas atpūtas zvejas formas un tā ir atbildīga tikai aptuveni par 5,5 % no kopējās atpūtas zvejā realizētās nozvejas attiecībā uz jūrasasari (labraku).
- 130 Turklāt zemūdens zvejā no zvejnieka esot prasīts, lai viņš pirms izšaušanas notēmētu uz savu mērķi, un tas nozīmējot, ka viņš vispirms nosaka, vai īpatnis pieder pie attiecīgās sugas un vai tas atbilst prasībām par tiesību aktos noteikto minimālo izmēru.
- 131 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā pamatoti uzsver Padome, ka zemūdens zveja savas būtības dēļ gandrīz nenovēršami izraisa zivs nāvi, jo ietver to, ka zivij tiek trāpīts ar šāviņu, padarot to nekustīgu, savukārt nozveja ar atbrīvošanu zivij rada vienīgi risku – nāves iespējamība šajā gadījumā saskaņā ar aplēsi, ko savā 2017. gada 24. oktobra atzinumā ir sniegusi ICES, esot ierobežota 15 % apmērā.

- 132 Tādējādi ir jāuzskata, ka, tā kā tās ir objektīvi atšķirīgas attiecībā uz to nāvējošo ietekmi uz zivju krājumiem, zemūdens zvejai un citām atpūtas zvejas formām, kurās ir iespējams praktizēt nozveju ar atbrīvošanu, var piemērot atšķirīgu attieksmi.
- 133 Līdz ar to abas aplūkotās situācijas ir objektīvi salīdzināmas no apstrīdētajā tiesību normā izvirzītā mērķa viedokļa, un tādējādi prasītājas argumentācijai nevar piekrist.
- 134 Līdz ar to trešā pamata otrā daļa un tādējādi trešais pamats kopumā ir jānoraida.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa un darījumdarbības un biedrošanās brīvību pārkāpumu

- 135 Prasības ceturtais pamats ir iedalīts divās daļās. Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktu ir pārkāpts samērīguma princips. Otrkārt, tā apgalvo, ka ar šo tiesību normu ir pārkāptas darījumdarbības un biedrošanās brīvības.
- 136 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentāciju.

– Par ceturtnā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz samērīguma principa un piesardzības principa pārkāpumu

- 137 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktā paredzētie pasākumi neesot samērīgi no piesardzības principa, kurš esot jāpiemēro šajā lietā, viedokļa.
- 138 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru samērīguma princips, kas ir viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem, ir saistīts ar prasību, lai Savienības iestādes, pirmkārt, nepārsniegtu to, kas ir piemērots un nepieciešams aplūkotajā tiesiskajā regulējumā izvirzīto leģitīmo mērķu īstenošanai, otrkārt, vēlamā mērķa sasniegšanai izmantotu vismazāk ierobežojošus pasākumus un, treškārt, izraisītās nelabvēlīgās sekas nebūtu pārmērīgas attiecībā pret sasniedzamajiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 139 Pirmām kārtām, jomās, kurās, kā tas ir kopējās zivsaimniecības politikas jomā, Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, noteiktu pasākumu likumība var būt skarta vienīgi tad, ja ir redzams, ka noteiktais pasākums ir acīmredzami neatbilstošs vai patvaļīgs attiecībā pret izvirzīto mērķi, neatkarīgi no tā, vai šis pasākums ir bijis vienīgais vai labākais iespējamais (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 23. marts, *Unitymark et North Sea Fishermen's Organisation*, C-535/03, EU:C:2006:193, 57. un 58. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 140 Savā argumentācijā prasītāja neapstrīd to, ka pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas jūrasasaris (labraks) bija apdraudēts apgabalos, uz kuriem attiecas apstrīdētās tiesību normas, kā arī to, ka bija nepieciešams noteikt pasākumus, lai šajos apgabalos samazinātu zivs mirstību un palielinātu tās biomasu.
- 141 Tomēr prasītāja apgalvo, ka apstrīdētās regulas 9. panta 4. punktā paredzētie ierobežojumi nedrīkstēja tikt noteikti, ja nebija pārliecinošu zinātnisku datu attiecībā uz atpūtas zvejas ietekmi uz jūrasasaru (labraku) krājumiem.
- 142 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar ICES 2017. gada 24. oktobra atzinumu jūrasasaru (labraku) nozvejas, kuras avots bija atpūtas zveja, aplēstais apjoms attiecībā uz 2016. gadu pirmajā apgabalā bija 1627 tonnas un tādējādi pārsniedza šī zivs veida nozveju, kuras avots bija komerciālā zveja un kuras aplēstais apjoms attiecībā uz šīm zivīm bija 1295 tonnas.

- 143 Pat pēc šīs aplēses aktualizēšanas, kas tika veikta 2018. gadā, ņemot vērā Padomes noteikto nozvejas ierobežojumu ietekmi un pieņemot, ka minētie ierobežojumi ir pilnībā ievēroti, atpūtas zvejas ietekme uz jūrasasara (labraka) mirstību pirmajā apgabalā joprojām bija ievērojama, jo, kā izriet no ICES 2018. gada 29. jūnija atzinumā ietvertajiem datiem, tā veidoja aptuveni 14 % no jūrasasaru (labraku) nozvejas.
- 144 KZP regulas 2. panta 2. punktā ir izvirzīta prasība, lai zvejas iespēju noteikšanā tiktu piemērots piesardzības princips.
- 145 Šajos apstākļos Padome varēja atzīt par nepieciešamu noteikt aplūkotos ierobežojumus, lai pretotos atpūtas zvejas izraisītajai mirstībai. Pirmkārt, tā pieļāva nozveju ar atbrīvošanu, tādējādi atļaujot atpūtas zvejniekiem turpināt nodarboties ar lielāko daļu atpūtas zvejas formu, lai gan ICES bija ieteikusi nozveju aizliegt pilnībā. Otrkārt, tā paredzēja noteikumu par nozveju ar atbrīvošanu, ko attiecināt tikai uz izklaides aktivitāti nav nesaprātīgi.
- 146 Šādi pasākumi nevar tikt uzskatīti par acīmredzami neatbilstošiem vai patvaļīgiem no sasniedzamā mērķa viedokļa, un tādējādi nevar uzskatīt, ka, tos pieņemot, likumdevējs būtu pārsniedzis savas rīcības brīvības robežas un pārkāpis samērīguma principu. Līdz ar to ceturtā pamata pirmā daļa ir jānoraida.
- *Par ceturtā pamata otro daļu, kas attiecas uz darījumdarbības un biedrošanās brīvību pārkāpumu*
- 147 Prasītāja apgalvo, ka ar zemūdens zvejas aizliegumu ir pārkāptas Hartas 12. un 16. pantā nostiprinātās darījumdarbības un biedrošanās brīvības, jo tas skarot jahtu ostu infrastruktūru, šīm ostām paredzētā specializētā ekipējuma ražošanu un ar to saistītos tūrisma pakalpojumus.
- 148 No paša sākuma ir jākonstatē, ka prasītāja nenorāda nevienu apstākli, kas pamatotu tās apgalvojumu, saskaņā ar kuru esot pārkāpta biedrošanās brīvība. Saskaņā ar judikatūru ar pamata abstraktu nosaukšanu vien nav izpildītas Reglamenta 76. panta d) punktā noteiktās prasības (spriedums, 2012. gada 29. marts, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, 59. punkts). Līdz ar to ceturtā pamata otrā daļa, ciktāl tā attiecas uz biedrošanās brīvības pārkāpumu, ir jānoraida kā nepieņemama.
- 149 Attiecībā uz darījumdarbības brīvību, kas ir atzīta ar Hartas 16. pantu, – tā ietver brīvību veikt saimniecisko darbību vai komercdarbību, līgumu slēgšanas brīvību un brīvu konkurenci.
- 150 Šajā lietā ir jānorāda, ka darījumdarbības brīvības pārkāpums varētu skart uzņēmumus, kas ir iesaistīti komercdarbībā, kura ir saistīta ar zemūdens zvejas nodarbi, piemēram, ekipējuma tirdzniecībā. Šāds pārkāpums turpretim nevar skart pašus atpūtas zvejniekus, jo, kā izriet no apstrīdētās regulas 3. panta b) punkta, pēdējie minētie nav iesaistīti šādā darbībā, jo viņi savas nozvejas zivis nedrīkst pārdot.
- 151 Runājot par uzņēmumiem, kas veic komercdarbību, kura ir saistīta ar zemūdens zvejas nodarbi, ir jāmin, ka aplūkotais pasākums faktiski varētu radīt attiecībā uz to darbībām ekonomiskas sekas, kas var ietekmēt to lēmumu turpināt minētās darbības, un līdz ar to, iespējams, var veidot to darījumdarbības brīvības ierobežojumu.
- 152 Par minēto prasītāja ir iesniegusi pētījumus, kuru mērķis ir parādīt, ka jūrasasaris (labraks) ir vispieprasītākā suga zvejnieku vidū, kuri nodarbojas ar zemūdens zveju, un attiecībā uz dažiem no tiem – suga, kura pamato nodarbošanos ar šo aktivitāti. Ja šī tendence atspoguļo īstenību, tai noteikti ir sekas attiecībā uz nozarē darbojošos uzņēmumu apgrozījumu.

- 153 Taču Hartas 52. panta 1. punktā ir pieļauts, ka tiesību un brīvību izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi, ja vien šie ierobežojumi ir noteikti tiesību aktos, tajos ir respektēta minēto tiesību un brīvību būtība un, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.
- 154 Tāds ir šis lietas gadījums, jo, pirmkārt, aplūkotais pasākums ir paredzēts ar apstrīdēto regulu. Otrkārt, tajā nav ietverts nekāds aizliegums, kas būtu adresēts uzņēmumiem, kuri ir iesaistīti komercdarbībā, kas ir saistīta ar zemūdens zvejas nodarbi, un tādējādi ir respektēta darījumdarbības brīvības būtība. Treškārt, kā izriet no prasības ceturtā pamata pirmās daļas novērtējuma, tas atbilst samērīguma principam, jo izvirzītais mērķis ir jūras bioloģisko resursu saglabāšana vispārējās interesēs.
- 155 Šo secinājumu prasītāja apstrīd, uzsverot, ka apstrīdētās regulas īstenošanas ietekme neesot tikusi mazināta ar kritēriju, kam būtu pagaidu raksturs, vai paredzot mehānismu, kurš nebūtu automātisks. Gluži pretēji, minētā regula esot stājusies spēkā steigšus, bez “jebkādas pielāgošanas”.
- 156 Šajā ziņā ir jānorāda, ka aplūkotā pasākuma pagaidu rakstura neesamība, ko apgalvo prasītāja, ir pretrunā apstrīdētās regulas būtībai, jo to ir paredzēts piemērot tikai vienu gadu, šajā gadījumā – 2018. gadā.
- 157 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, aplūkotais pasākums faktiski nav noteikts nesen un steigšus, jo identisks pasākums uz pirmo apgabalu jau attiecās saskaņā ar iepriekš piemērojamās regulas, proti, Regulas 2017/127, 9. panta 4. punktu.
- 158 Līdz ar to ceturtais pamats un tādējādi prasība pilnībā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 159 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 160 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, prasītājai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus, tostarp saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību, saskaņā ar pēdējās minētās prasījumiem.
- 161 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tātad Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA)* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus, tostarp saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 10. martā.

[Paraksti]